పాముల పుట్ట

బి. రాజేశ్వరి

పరుగెడుతున్న ట్రెయిన్ రాడ్ పట్టుకొని పెట్టెలోకి ఎక్కేశాడు సుబ్బారావు. కాస్తంతలో ప్రమాదం తప్పింది. లేకుంటే అతని శరీరం రైలు చక్రాల కిందపడి తునాతునకలయిపోయుండేది. అతన్ని పడకుండా పట్టుకున్న యువకుడు కూడా దాదాపు సుబ్బారావు వయసువాడే!

"ఏమిటా దూకుడు? బతకాలని లేదా?" చనువుగా మందలించాడతను.

"థాంక్సండీ! బతకాలనే ఈ ట్రెయిన్ ఎక్కాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"మంచివాడవే, ఇంతకీ ఏ వూరు?"

"ఇదే వూరు వెళ్తుందండీ?"

"హైదరాబాదు."

"నేనూ అక్కడికే ననుకోండి!"

"అదేమిటి? అనుకోవట మేమిటి? ఇది కావాలని

చేసే ప్రయాణం కాదనుకుంటాను!"

"అలాగే, కాదనుకోండి, నాకేం అభ్యంతరం లేదు!"

ఆ యువకుడికి సుబ్బారావు ధోరణి విచిత్రంగా తోచింది. "ఇంతకీ మీరెవరు? ఎక్కడ్నుంచి వస్తున్నారు? ఇంత అర్జంటుగా ఎందుకీ ట్రెయిన్ ఎక్కారు!" అడిగాడు.

"లోపల కూచుని మాట్లాడుకుందామండీ?"

"లోపల కూచోవటానికాదు, నించోటానికూడా యెక్కడా జాగాలేదు. అందుకే నేను గుమ్మం దగ్గర జపం చేస్తున్నాను!"

"పోనీలెండి, చోటు లేకపోవటమే మంచిదయింది."

"అదేం?"

"లోపల కూచుని వుంటే నన్ను రక్షించగలిగేవారా! నేను బతికే వాడినా?"

"ఓహో, అదా! మీరు అమాయకులనుకున్నాను, ఘటికులే!"

"అమాయకుడి నేనండి బాబూ! లేకపోతే నా కిష్టం లేని పెళ్ళి మా మామయ్య చేయగలిగేవాడేనా?"

"ఇంట్రెస్టింగ్! ఇష్టంలేని పెళ్ళి తప్పించుకోవటానికి ఆడపిల్లలా పారిపోవటమెందుకు? ఇష్టంలేదని ధైర్యంగా తెగేసి చెప్పి తప్పించుకోవాలిగాని!"

"తప్పించుకునే అవకాశం దొరక్కపోతే....?"

"ఎందుకు దొరకదు? ఆడపిల్లవు కాదుగా!"

"ఆడపిల్లనైతే ఆత్మహత్య చేసుకుని వుండేవాడ్ని!"

"అంత ఆపదేం వచ్చి పడింది? నాకు చెప్పు, నాచేతనైన సహాయం చేస్తాను....అన్నట్టు, మిమ్మల్ని 'నిన్ను' అనేస్తున్నాను, ఏమనుకోవద్దు!"

"అనుకోను!"

"దట్స్ గుడ్, చెప్పు!"

"జనం వింటారేమో?"

"అందరూ యెవరి గొడవల్లో వాళ్ళున్నారు. మన సోది పట్టించుకునేంత తీరిక ఎవరికీ లేదు!"

"అదుగో, ఆ పక్కనున్నాయన మనవంకే పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు!"

"మైడియర్ ఫ్రెండ్, నువ్వలాంటి అనుమానాలేం పెట్టుకోవద్దు.... ఊఁ, మొదలెట్టు!" అంటూ ప్రోత్సహించాడు.

"అలాగేనండీ, యింతకీ మీ పేరు?"

"ప్రసాద్. నన్ను మీరు అనవసక్కర్లేదు. నాలాగే నువ్వు అని పిలు, ఫర్లేదు."

"అలాగే.... మీరు—నువ్వు ఏం చేస్తూంటావు?"

"బిజినెస్!"

"బిజినెస్ అంటే....?"

"ఎక్స్‌పోర్ట్స్ అండ్ యింపోర్ట్స్!"

"ఏ వూరు?"

"హైదరాబాద్‌లోనే."

"బిజినెస్ హైద్రాబాద్ అనుకోండి, అసలు నీ స్వస్థలం....?"

"పెంటపాడు!"

"అదెక్కడుంది?"

"తాడేపల్లిగూడేనికి నాలుగు కిలోమీటర్లు."

"ఓహో, అలాగా!"

"నన్ను యింటర్వ్యూ చేయ్యటమయిందిగా, ఇక నా మీద అనుమానాలేం లేనట్టేగా....?"

"ఛ....ఛ....అనుమానమా? అదేం లేదు. స్నేహం సుఖం దామనడిగాను."

"దట్స్ గుడ్! ఇప్పుడు స్నేహితులమయిపోయాం దా! ఇక అన్ని సంగతులు ఫ్రీగా మాట్లాడేసు ందాం."

"అలాగే! అసలు జరిగిందేమిటంటే... !"

2

"అబ్బాయ్. సుబ్బారావు, మీ అమ్మతో అంతా ాట్లాడేశానోయ్, ముహూర్తం యెప్పుడు పెట్టు ందాం?" అడిగాడు వెంకట్రామయ్య.

"దేనికి మామయ్యా....?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

"దేనికంటావేమిటోయ్? నీ పెళ్ళికి...."

"నా పెళ్ళికేం తొందర మామయ్యా?"

"అదే....అమ్మాయి పెళ్ళికి తొందరేకదా!"

"ఓ, హనుమాయమ్మ సంగతా? అవును మామయ్యా ొందరగా చేసెయ్యాలి మరి! అబ్బాయిని చూశావా?"

"వేరే ఎవరో ఎందుకోయ్? నువ్వున్నావుగా?"

"నేనా....? ఏమిటి మామయ్యా నువ్వనేది?"

"కొత్తేముంది? మొదట్నుంచీ అనుకుంటున్నదేగా! ా అనూ పుట్టినప్పుడే నీ పెళ్ళాం అనుకున్నాం. ఈ ంగతి నిన్ననే మీ అమ్మతో మాట్లాడేశాను! ఆమె ప్పుకుంది!"

"నాకుద్యోగం లేదుగా! ఉద్యోగం సంపాయించు నేవరకు పెళ్ళి చేసుకోను."

"ఓస్, అదే కదా నీ అభ్యంతరం? నాకు అనూ క్కగా వొక్క కూతురు. నా ఆస్తంతా అమ్మాయిదే. ాగే నా ఆస్తిపై నీకూ హక్కుంటుంది?!"

"స్వతంత్రంగా బతకాలనుంది మామయ్యా!"

"అలాగే! ఎవరు కాదన్నారు? నీకెలాంటి ఉద్యోగం కావాలో చెప్పు. హైదరాబాదెళ్ళి మినిష్టర్‌తో మాట్లాడి వేయించేస్తాను. ఆర్డరు కాగితం పట్టుకుని మరీ వస్తాను."

"రికమెండేషన్ మీదొచ్చే ఉద్యోగం వద్దు మామయ్యా! నా స్వశక్తిమీద నేను స్వయంగా సంపాదించుకుంటేనే దానికి విలువుంటుంది. నాకూ తృప్తిగా వుంటుంది."

"పోనీ అలాగే కానియ్.... పెళ్ళయ్యాక నీ యిష్టమొచ్చినంత కాలం ఉద్యోగం కోసం తిరగొచ్చు. నే కాదన్నానా."

ప్రతి మాటకూ మామయ్య ఏదోకటి సర్ది చెప్పెయ్యటంతో యేమనాలో తోచక, యింట్లో తల్లి ముందు చిందులు వేశాడు సుబ్బారావు.

"అమ్మా, నాకిప్పుడు పెళ్లేమిటి?"

సుబ్బారావు తల్లి కొంచెం ఆశ్చర్యంగా కొడుకువంక చూసి, "అదేమిట్రా అబ్బాయ్, ఏ వయసుకా ముచ్చట!"

"ఉద్యోగం వచ్చాక చేసుకుంటాను."

"నేను మీ మామయ్యకు మాటిచ్చేశాను."

"వెంటనే తీసేసుకో!"

"అదెలాగురా?"

"మరి ఎవర్నడిగి మాటిచ్చావు?"

"చిన్నప్పట్నుంచీ అనుకున్న సంబంధమేగా?"

"చిన్నప్పట్లాగుందేమిటి ఆ అమ్మాయి?"

"పెద్దవకుండా ఉండిపోతుందేమిటి?"

"పెద్దదవటమంటే మరీ అలా పర్వతంలా యెదిగి పోవటమేనా? అసలావిడగారి ముందు నేను ఏనుగుముందు

ఎలకపిల్లలా వుంటాను! ఆ మాటకొస్తే హానుమాయమ్మకి కొడుకులా వుంటాను."

"ఛ, అవేం మాటల్రా? ఏదో సదుపాయంమీద కాస్త ఒళ్ళు చేసిందంతే!"

"మరీ అంత హోల్ సేల్ గానా? పగలు చూస్తే రాత్రికి కల్లోకొచ్చేలా వుంటుంది ఆకారం! నా కిష్టం లేదమ్మా!"

"అలా అంటే యెలారా బాబూ! మామయ్యా హానూ యిద్దరూ నీమీదే ఆశ పెట్టుకున్నారు"

"యికమీదట పెట్టుకోవద్దని చెప్పు!"

"నా మాట విను బాబూ! లక్షల ఆస్తి వలచి నిన్ను వరిస్తుంటే కాదంటావా?"

"అమ్మా, డబ్బుకన్న మనిషి ముఖ్యం నాకు! నేను పెళ్ళాడే అమ్మాయి ఎంత బీదదయినా ఫరవాలేదు. నా ఆత్మగౌరవానికి భంగం కలక్కుండా నా మనసు తెలిసి మసలుకునేదయితే చాలు?"

"నువ్వు మాట్లాడేదేమీ నాకర్థం కావటంలేదు."

"అమ్మా! హనుమాయమ్మకి ధనవంతురాలిననే గర్వం, అహం అణువణువునా జీర్ణించుకుపోయాయి. నన్ను యేనాడూ గౌరవంగా చూడలేదు. నన్నో బానిసగా వాళ్ళింట్లో పనిచేసే పరిచారకుడిలాగా ట్రీట్ చేస్తుంది. అలాంటి దాన్ని చేసుకుని నేను జీవితాంతం ఆమె కాళ్ళ ముందు పెంపుడు కుక్కలా పడివుండటం నీకిష్టమా అమ్మా...?"

"నువ్వనవసరంగా యేవేవో ఊహించుకుంటున్నావు? హానూ అలాంటి పిల్ల కాదు. కావాలని కాస్త చనువుగా వుంటే వుండొచ్చు. దాన్ని నువ్వు లోకువ చేస్తున్నట్టుగా

గోరంతలు కొండంతలుగా చేసుకుంటున్నావు, అంతే!"

"అమ్మా! నాకేం చెప్పొద్దు. మొన్న అటెండయిన యింటర్వ్యూలో ఖచ్చితంగా సెలక్టవుతాను. వెయ్యి రూపాయలకు తక్కువకాని జీతం! ఫరవాలేదు, మనిద్దరికీ హాయిగా సరిపోతుంది. నా ఆశయాలకు అనుగుణంగా వున్న పిల్లను చూసి ఎప్పుడో పెళ్ళాడతాను!"

తల్లి ఏం సమాధానం చెప్పలేదు. భారంగా నిట్టూర్చింది.

3

"అంత ధైర్యంగా తల్లితో చెప్పి మామ నెదిరించ గలిగిన వాడవి, ఎందుకిలా పరుగెత్తుకొచ్చావు?" ప్రసాద్ కొద్దిగా ఆశ్చర్యం కనబరుస్తూ అన్నాడు.

"అదే చెప్తున్నాను...మా అమ్మతో ఖచ్చితంగా చెప్పేశాక, మా అమ్మ మామయ్య ఒత్తిడి చేస్తుంటే నా అభిప్రాయం చెప్పేసింది. మా మామ వీరభద్రుడు, రుద్రుడు అయిపోయాడు. నిప్పులు తొక్కిన కోతిలా గంతులు వేశాడు. నీ కొడుకు నా కూతుర్నెలా చేసుకోడో చూస్తాను—అన్నాడు. నన్నెదిరించినవాడు ఇప్పటిదాకా బతికి బట్టకట్టలేదన్నాడు. ఇంకా ఏమేమో అన్నాడు. అని వూరుకున్నా సరిపోయేది. అప్పటికప్పుడు పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించుకు వచ్చాడు.

"నన్ను ఎంతో సౌమ్యంగా తనింటికి పిలిచి, అకస్మాత్తుగా గది తలుపులు బంధించాడు. నన్ను ఖైదీగా చేసిన మా మామని ఆ క్షణమే మొదటిసారిగా ద్వేషించాను. అతని చర్యలకు కోపంతో నిలువెల్లా వూగిపోయాను. మర్నాడే అంటే రేపే ముహూర్తం. నన్ను బలవంతాన మెడలు వంచి, ఆడపిల్లను పెళ్ళికి ఒప్పించి

నట్టు కర్కశంగా నా జీవితంతో ఆడుకోవాలను కున్నాడు మా మామ.

కాని, నేను బానిసను కాదని, మా మామ చేతిలో కీలుబొమ్మను కాదని నిరూపించదలచుకున్నాను. భోజనం తీసుకొచ్చిన పనిమనిషితో బయటకు వెళ్లాలని నమ్మించాను. వేళ్ళు చూపించాను. నమ్మేసింది. తలుపు తియ్యగానే దాన్ని గదిలోపలికి లాగి, అరవకుండా నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి, యింట్లోంచి బయటపడ్డాను. సమయానికి మామ యింట్లో లేడు. పెళ్ళి పనులమీద బయట తిరుగుతున్నాడు.

"ఒక్క అంగలో గోడెక్కి రిక్షాలో పడ్డాను. స్టేషన్ కొచ్చేసరికి ట్రెయిన్ సిద్ధంగా వుంది. అది యే వూరు పోతుందో, యెక్కడ్నించి వస్తున్నదో నా కనవసరం. యెక్కేశాను. జారిపోబోతుంటే నువ్వు పడకుండా రక్షించావు....ఇదీ జరిగిన సంగతి!" ముగించాడు సుబ్బారావు.

ప్రసాద్ ఆసక్తిగా విన్నాడు. చివర్లో చిన్నగా నవ్వి, "అంత ధైర్యవంతుడివి, మామకు భయపడి పారిపోయి వచ్చావెందుకు? ఎదిరించి నిలబడి యీ పెళ్ళి చచ్చినా చేసుకోను అని తెగేసి చెప్పలేకపోయావా?" అన్నాడు.

"చెప్పానుగా, మా మామ ధనమదాంధుడని. దానికి తోడు దుర్మార్గుడు. నన్ను ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టడు. నేను తన కూతురుకి దక్కపోయాక నా ప్రాణాలు నాకు దక్కనివ్వక పోవటమే ఆయన పాలసీ. అందుకవసరమైన అన్ని ఏర్పాట్లు పెళ్ళి ఏర్పాట్లకన్న స్పీడుగా జరిపించేస్తాడు. ఆయన దుర్మార్గానికి దౌష్ట్యానికి నా నిందు

జీవితం బలిచేసుకోవటం నా కిష్టంలేదు. అందుకే యిల్లు వదిలి వచ్చేశాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"నేనేమో అనుకున్నాను. నువు అమాయకుడివి కాదు, అసాధ్యుడివే!....ఇప్పుడేం చెయ్యాలనుకుంటున్నావు?"

"టి.టి.యి. వస్తే బాత్రూంలోకి పారిపోవాలా, సీటు కిందికి దూరాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను!"

సుబ్బారావు జోక్కి గట్టిగా నవ్వబోయి, అందరు తిడతారని భయపడి, "అయితే యింతకీ నువ్వు టికెట్ తీసుకోలేదా?" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ప్రస్తుతానికి టికెట్ లెస్ ట్రావెలర్ని. టికెట్ కోసం డబ్బులు కూడా వెంట తెచ్చుకోలేదు."

"డోంట్ వర్రీ. విజయవాడ రాబోతోంది. నేను దిగి టికెట్ తీసుకొస్తాను. అందాకా నా టికెట్ నీదగ్గరుంచుకో!"

"ప్లాట్ ఫాం దాటి బయటికి వెళ్ళేటప్పుడు గేటు దగ్గర టి.సి. అటకాయించాడా?"

"నేనంత దూరం ఆలోచించలేదు సుమా. సరే, కాసేపు నువు ప్లాట్ ఫాంమీద వెయిట్ చెయ్యి. ఈ లోపల ఎవరైనా స్క్వాడ్ నిన్ను పట్టుకునే ప్రమాదం లేకపోలేదు. అంచేత ఎవరో ఫ్రెండుని రిసీవ్ చేసుకోవటానికి వచ్చినట్టు సీరియస్ గా ట్రెయిన్ ఆ చివర్నుంచి యీ చివరికి హడావిడిగా తిరిగేస్తూ వుండు. స్క్వాడ్ చూసినా నిన్ను పట్టించుకోరు. కనీసం నీ చేతిలో సూట్ కేసుకూడా లేదుగా! మనమెలాగూ స్టాండింగ్ పాసింజర్స్ కాబట్టి మన సీట్లు పోతాయనే బెంగలేదు. ఏమంటావు?''

సుబ్బారావు స్నేహపూర్వకంగా ప్రసాద్ వంక

చూశాడు.

ట్రెయిన్ పెద్ద చప్పుడు చేస్తూ విజయవాడ జంక్షన్ లో ఆగింది.

తర్వాత ప్రయాణం హాయిగానే జరిగింది. ఎందుకంటే ఓ టి.టి.ఇ. దయతలచి, బెర్తుకి పదిరూపాయలు చొప్పున అదనంగా వసూలుచేసి వాళ్ళిద్దరికి త్రీటైర్ కంపార్టు మెంట్లో రెండు బెర్తులు దానంచేశాడు. జాగారం చెయ్యనక్కర్లేకుండానే సుబ్బారావు, ప్రసాద్ హాయిగా తెల్లవార్లు బెర్తుల మీద హాయిగా పడుకొని నిద్ర పోయారు.

సికింద్రాబాద్ చేరేసరికి తెలతెలవార్తోంది.

4

"నువ్విప్పుడు నాతో మా యింటికొస్తున్నావు" అన్నాడు ప్రసాద్. సుబ్బారావు మొహమాట పడ్డాడు.

"మైడియర్ యంగ్ మేన్! ఊరికే అభిమానపడి కోడిపాలు కావొద్దు. నేను నీ మంచి కోరి చెబుతున్నాను. నా మాటమీద నమ్మకముంటే నాతో రా! లేకుంటే, నీ దారి నీది—నా దారి నాది!" నిష్కర్షగా చెప్పే శాడు ప్రసాద్.

సుబ్బారావుకి ఆ క్షణంలో ప్రసాద్ కన్న ఆత్మీయుడు శ్రేయోభిలాషి లేడనిపించింది.

"అలాగే ఫ్రెండ్! నీకు భారం కాకూడదనే ఉద్దే శంతో వద్దన్నానుగాని, నాకు నీకన్న కావలసినవారు లేరు. అంతేకాదు, ఓ గమ్యమంటూ లేని ప్రయాణం నాది! ప్రస్తుతానికి నీ సంరక్షణలో నాకు రిలీఫ్ దొరుకు తుందనే నమ్మకం నాకుంది."

"దట్స్ గుడ్! నాంపల్లి వచ్చింది, దిగు!" ప్రసాద్

సూట్ కేసుతో దిగాడు.

సుబ్బారావు ఉత్త చేతుల్తో దిగాడు. ప్రసాద్ అప్పుడే గుర్తు వచ్చినట్టు, "అన్నట్టు నీకు గుడ్డలు లేవు కదూ! అయినా ఫరవాలేదు, మనిద్దరం దాదాపు ఒకే ఒడ్డుపొడవు వున్నాం. నా గుడ్డలు నువు యధేచ్ఛగా వాడుకోవచ్చు!" అన్నాడు.

సుబ్బారావుకి ప్రసాద్‌పట్ల కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది మనసు.

ఆటోని పిలిచి, యిద్దరు యెక్కాక చాంద్రాయణ గుట్ట పొమ్మన్నాడు ప్రసాద్. ఆటో కదిలింది.

సుబ్బారావుకి హైదరాబాదు బొత్తిగా కొత్తకాదు గాని, ఏవో కోఠీ, లక్డీకాపూల్, చార్మినార్ వంటి ప్రదేశాలే తెలుసు. అంతకుమించి నగరం యే చివర యేముందో వివరాలు తెలియవు. ప్రసాద్ చెప్పిన చాంద్రాయణ గుట్ట దగ్గర్లోనే యెక్కడో వుండి వుంటుందనుకున్నాడు. కాని అరగంట దాటినా ఆటో ఇంకా అలాగే పరుగెడుతుంటే చాలా దూరమే అనుకున్నాడు.

ప్రసాద్ యెక్కడకు వెళ్ళాలో సూచనలిచ్చాడు ఆటో డ్రయివర్‌కి.

ఓ పాత యింటి ముందాగింది ఆటో. ఆ యింటి ప్రక్కనే ఒక పెద్ద పాముల పుట్టను చూసి భయపడ్డాడు సుబ్బారావు. పాములన్నా, పాముల పుట్టలన్నా సుబ్బారావుకు అంతులేని భయం.

ప్రసాద్ దిగి, సుబ్బారావు వంక చూశాడు. సుబ్బారావు తనూ దిగాక, ఆటో ఫేర్ చెల్లించి, రా అన్నట్టు అతనికి సైగ చేసి, కాంపౌండ్ వాల్‌కున్న యినపగేటు తెరుచుకొని లోపలికి నడిచాడు.

సుబ్బారావు పరిసరాల్ని ఆశ్చర్యంగా పరిశీలిస్తూ అత న్ననుసరించాడు.

చుట్టుపక్కల యిళ్ళు లేవు. అదొక లే విసిరేసి నట్టుగా వుంది. హైదరాబాదు నగరంలో ఆ యింటి సమీపంలో యిళ్ళు యెవరూ కట్టుకోక పోవటం అతనికి చాలా విచిత్రంగా అనిపించింది.

ప్రసాద్ తలుపులు తట్టాడు. చాలా సేపటి వరకు తెరుచుకోలేదు. తర్వాత ఓ జానెడు మేర మాత్రం తెరుచుకున్నాయి. అందులోనించి కనీ కనపడకుండా ఓ మొహం కనిపించింది.

తరవాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ప్రసాద్ లోపలికి అడుగు పెట్టాడు సుబ్బారావు చేయిపట్టుకుని. సుబ్బారావు బెరుగ్గా లోనికడుగు పెట్టాడు ప్రసాద్‌తో. తలుపులు తెరిచిన వ్యక్తి వాళ్ళు లోనికి రాగానే మూసే శాడు యథావిధిగా. లోపల వాతావరణమే వేరుగా వుంది.

ముందు హాల్లో కొన్ని కుర్చీలు టేబిల్సు వున్నాయి. హాలు దాటి వెళ్ళాక గాడ్రెజ్ కంపెనీ తయారుచేసిన కుమ్మం, తలుపులు వున్నాయి. తలుపులు బంధించి వున్నాయి. ప్రసాద్‌కి తలుపులు తీసిన వ్యక్తి గాడ్రెజ్ తలుపులమీద చిన్నగా శబ్దం చేశాడు. టిక్....టిక్.... టకా....టకా....లయబద్ధంగా ఏదో కోడ్ భాషలా వుంది ఆ శబ్దం.

గాడ్రెజ్ తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. క్రిందికి వెళ్ళ టానికి మెట్లు కనిపించాయి.

ప్రసాద్ వెంట భూగృహంలోని కడుగు పెట్టిన సుబ్బారావుకి కళ్ళు తిరిగినట్టనిపించింది.

లోపల పొడవాటి టేబిల్సు, వాటి ముందు స్టూల్సు మీద కొందరు మనుషులు కూర్చుని వున్నారు. టేబిల్సు మీద కంప్యూటర్ వంటి అత్యాధునికమైన సాధనలు, టి.వి. సెట్లులాంటి స్క్రీన్ వున్న సాధనాలు వున్నాయి. స్క్రీన్ మీద ఏవో గీతలు, చుక్కలు, అంకెలు ప్రత్యక్షమై క్షణంలో మాయమవుతున్నాయి. వాటి ముందు కూచుని వున్న వ్యక్తుల చేతుల్లో స్టెనోగ్రాఫర్స ఉపయోగించే తోక పుస్తకాలున్నాయి. వాటిమీద బాల్ పెన్స్‌తో ఏవో చకచక నోట్ చేస్తున్నారు.

అది ఓ ప్రత్యేక ప్రపంచంలా వుంది. ఆ పొడవాటి పెద్ద హాలులో ఎటు చూసినా మిషన్లు, వైర్లు దర్శనమిస్తున్నాయి.

సుబ్బారావుకంతా అయోమయంగా వుంది. ప్రసాద్ తననిక్కడికెందుకు తీసుకువచ్చినట్టు? తనేదో ఎక్స్‌పోర్ట్స యింపోర్ట్స ఉద్యోగం చేస్తున్నానన్నాడు. మరి యిదేమిటి?

అదే అడగబోయాడు. కాని ప్రసాద్ మాట్లాడవద్దని సైగచేశాడతనికి. సుబ్బారావు మౌనంగా వుండిపోయాడు. తన అనుమానాల్ని తనలోనే దాచుకున్నాడు.

ప్రసాద్ రాకను అక్కడి వాళ్లెవరూ గుర్తించినట్టే లేదు. ఎవరి పని వారు మెషీన్లకు మల్లే చకచక చేసుకుపోతున్నారు.

సుబ్బారావుని చెయ్యిపట్టి నడిపించుకు వెళ్ళాడు ప్రసాద్. లోపల గదులున్నాయి. అన్నీ బయట తాళాలు పెట్టబడి వున్నాయి.

ఆ గదుల్లో ఏముందో? సుబ్బారాకి జిజ్ఞాస.

ప్రసాద్ ఆ గదుల్లో ఓ దానిముందు ఆగాడు. జేబు

లోంచి తాళం తీశాడు. తలుపులు తెరిచాడు. సూట్ కేసుతో గది లోపలికి అడుగు పెట్టాడు.

లోపల గది చాలా అందంగా వుంది. ఆధునికమైన ఫర్నిచర్. రూమంతా మొజాయిక్ ఫ్లోర్ లో, గోడలు డిస్టెంబర్ తో చాలా నీట్ గా వుంది.

సుబ్బారావు ఆశ్చర్యపోతున్నాడు. గదిలోకి అడుగు పెట్టగానే చల్లగా వుంది. ఏ.సి. చేయబడ్డ గది. ఇల్లు బయటనుంచి చూస్తే పాడుబడ్డ భవంతిలా వుంది. కానీ లోపలికొస్తే ఆదేదో దేవేంద్ర భవనంలాగా చాలా కాస్ట్లీగా, ఆధునికంగా అందంగా వుంది. గదులు యింకా అందంగా వున్నాయి.

ప్రసాద్ మెత్తటి ఫోం పరుపులు పరిచిన మంచం చూపించి, "రెస్టు తీసుకో! ఇప్పుడే వస్తాను" అన్నాడు.

"ఫరవా లేదు, యిక నిద్రపోనిప్పుడు. బాత్ రూం చూపించు. స్నానాదికాలు పూర్తిచేస్తాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

సుబ్బారావు ఆలోచిస్తున్నాడు. అసలీ ప్రసాద్ ఎవరు? హాల్లో మెషీన్ లు ఏమిటి? వాళ్ళంతా ఎవరు? ప్రసాద్ కి వాళ్ళతో ఏమిటి సంబంధం? ఇంత రిచ్ గా వున్న ప్రసాద్ కి ఆర్డనరీ కంపార్టుమెంట్లో నించుని ప్రయాణం చేయాల్సిన ఖర్మేం పట్టింది?

అన్నీ ప్రశ్నలే! సమాధానంలేని, సమాధానం రాని ప్రశ్నలు. ప్రసాద్ ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు సుబ్బారావు.

ఎక్కడికో వెళ్ళి మళ్ళీ లోనికొచ్చిన ప్రసాద్ అత నింకా అలాగే ఆలోచిస్తూ వుండిపోవటం చూసి ఆశ్చ ర్యంగా, "ఏమిటి, బాత్రూంకి వెళ్తానన్నావు కదా..?"

అన్నాడు.

సుబ్బారావు సర్దుకొని, "ఆ, అదే నువ్వు చూపిస్తావని కూచుండిపోయాను...." అన్నాడు.

"అన్నీ ఎటాచ్డ్" అంటూ చూపించాడు ప్రసాద్.

సుబ్బారావు అన్యమనస్కంగా లేచి, అటు నడిచాడు.

5

స్నానంచేసి వచ్చేటప్పటికి ప్రసాద్ తన గుడ్డలు పైకి తీసి కుర్చీమీద వేశాడు.

"అవి వేసుకొని చూడు. సరిపోతాయనుకుంటాను" అన్నాడు ప్రసాద్, సుబ్బారావుతో.

సుబ్బారావు యిబ్బందిగా ఫీలయ్యాడు. అవి వేసుకోవటానికి అభిమానం అడ్డొచ్చింది. అయినా, తప్పదు! తనకి మరో జత గుడ్డలేవు. ప్రయాణంలో బాగా మాసిపోయిన తన గుడ్డల్ని ఉతికి ఆరేసుకున్నాడు. అవి ఆరేదాకానైనా ప్రసాద్ గుడ్డలు కట్టుకోక తప్పదు.

మౌనంగా ప్రసాద్ యిచ్చిన బట్టలు ధరించాడు. ఇంతలో నౌకరు టిఫిన్ పట్టుకొచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టాడు. సుబ్బారావుకి బాగా ఆకలిగా వుంది. మొహమాటం లేకుండా టిఫిన్ తిన్నాడు. పొగలు కక్కే కమ్మటి కాఫీతో నౌకరు మళ్ళీ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

కడుపు బరువెక్కగానే నిద్రతో కళ్ళు మూరుకుపోసాగాయి—ప్రయాణ బడలిక, తిండి అతన్ని నిద్రపోవటానికి పురిగొల్పాయి. ఒళ్ళెరగకుండా నిద్రపోయాడు సుబ్బారావు.

అతను నిద్రలేచేసరికి గదిలో ప్రసాద్ లేడు. అసలు ఎవరూ లేరు. లేచి, కంప్యూటర్ వంటి సాధనాలున్న హాల్లోకి వెళ్ళాలని, అవేమిటో తెల్సుకోవాలని అతని

మనసు తహ-తహలాడుతోంది. లేచి గుమ్మంవైపు నాలు గడుగులు వేశాను. అయితే యింతలోనే ఎక్కడున్నాడో ప్రసాద్ వూడిపడ్డాడు.

"నిద్ర బాగా పట్టిందా?" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వి, ప్రసాద్. సుబ్బారావు నవ్వుతూ తలూపాడు.

"నీకూ్కడా ఏదైనా ఉద్యోగం మాడమంటావా?" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ఉద్యోగమా? ఏమిటి, ఎక్కడ?"

"ఇక్కడే. నా దగ్గరే. నువు బాగా చదువుకున్న వాడివే కదా!"

"అవును. డిగ్రీ పూర్తిచేశాను."

"గుడ్. అయితే మాకు చాలా బాగా ఉపయోగ పడతావు."

"ఎలా?"

"మాకు ఫారిన్ కంట్రీస్‌లో ఏజెన్సీలున్నాయి. అదే, ఎక్స్‌పోర్టింగ్ ఏజెన్సీస్. వాళ్ళతో కరస్పాండెన్స్ వుంటుంది. అయితే మామూలుగా పోస్టల్ కరస్పాండెన్స్ కాదు. అంతా వైర్‌లెస్ పద్ధతి. నువ్వు హాల్లో చూసిన టి.వి. తెరలమీద కోడ్ వర్డ్సు పడతాయి. వాటిని డీకోడ్ చేసి ఇంగ్లీషులో రాసుకోవాలి. ఆనక మన జవాబు గ్రాఫ్ చేసుకొని యిక్కడ్నించి కోడ్‌లో మెసేజ్ పంపాలి, అదీ జాబ్. వెరీ సింపుల్."

సుబ్బారావుకిది బాగానే వున్నట్టనిపించింది. వెరైటీ జాబ్. సరదాగా వుంటుంది.

ప్రసాద్ — సుబ్బారావు ముఖకవళికలు గమనించి, "ఈ ఉద్యోగానికి నీ జీతం నెలకి మూడు వేలు"

అన్నాడు. సుబ్బారావు గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి కొట్టుకుంది. "మూడు వేలా?!" అన్నాడు గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకొని.

"బోర్డింగు, లాడ్జింగు యిక్కడే. అన్నీ ఉచితం!"

"నేనున్నది ఇండియా నా, అరేబియన్ కంట్రీ ఏదైనానా?" నమ్మలేకపోతున్నాడు సుబ్బారావు.

"ఇండియానే. ఆంధ్రప్రదేశ్ రాజధానిలో వున్నావు" నవ్వి అన్నాడు ప్రసాద్.

సుబ్బారావు మనసు మధురోహల్లో తేలిపోతోంది. యే జీతానికాశపడి ఇండియాలోని యువకులు అరేబియా దేశాలకు వలసపోతున్నారో అంతకన్న మంచి జీతం, ఆకర్షణీయమైన జీతం — ప్రసాద్ తనకు యివ్వజూపటం చాలా ఆనందకరంగా వుందతనికి. దీంతో తన దశ తిరిగి పోతుంది. ఎలాగూ మామయ్య నెదిరించి వచ్చేశాడు గాబట్టి కొన్నాళ్ళు యిక్కడే అజ్ఞాతంగా కాలం గడిపి, వేలకు వేలు గడించవచ్చు. ఈ లోపల మామయ్య హనుమాయమ్మకు ఎటూ పెళ్ళి చేసేస్తాడు. ఆ తర్వాత తను యింటికి వెళ్ళినా ఏం చెయ్యలేడు. కాకపోతే, అమ్మ తనకోసం బెంగ పెట్టుకుంటుంది.

అమ్మ గుర్తుకు రాగానే అతని కళ్ళు చెమర్చాయి. తల్లిని వదిలిరావటం అతనికేమాత్రం యిష్టంలేదు. కాని రాక తప్పలేదు. అక్కడే వుంటే యీపాటికి తనను మెడలు వంచి, హనుమాయమ్మ మెడలో మూడు ముళ్ళూ వేయించేవాడు మామయ్య.

ముందు హనుమాయమ్మ పెళ్ళి అయిపోవాలి. ఆ తర్వాత తనకి ముఖ్యమైన బెడద తీరిపోయినట్టే అప్పుడు తనంతట తాను ఏలూరు వెళ్ళినా మామయ్యేం చెయ్య

లేదు. పైగా తను వేలవు వేలు సంపాదించాక గాని, యింటికి వెళ్ళడు! తన కాళ్ళమీద తను నిలబడగలిగిన స్తోమత సంపాదించుకున్నాక మామయ్య కూడా ఏం చెయ్యలేడు. అమ్మను తీసుకొని తను హైదరాబాదు వచ్చేసి, శాశ్వతంగా యిక్కడే వుండిపోవచ్చు.

ఈ ఆలోచన అతనికి చాలా రిలీఫ్ యిచ్చింది. సంతోషంగానూ అనిపించింది.

"ఏమిటి, వున్నట్టుండి ఆలోచనల్లో పడిపోయావు? ఉద్యోగం యిష్టంలేదా? మూడువేల జీతం సరిపోదా? చెప్పు, యింకా కావాలంటే...." అంటున్న ప్రసాద్ మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేశాడు.

"నో..నో! ఉద్యోగం, జీతంకూడా బాగా నచ్చాయి. కూచున్న చోటినుంచి కదలక్కర్లేని అందమైన ఉద్యోగం. జీతంకూడా నేనెప్పుడూ ఆశించనంత యెక్కువ....అమ్మ గుర్తు వచ్చింది, అంతే!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"దానికింత ఆలోచనెందుకు? నీకు కావాలంటే చెప్పు, అమ్మని క్షణాలమీద ఏలూరునించి యిక్కడికి రప్పిస్తాను అడ్రసిస్తే ..."

"నో....నో....ఇప్పట్లో వద్దు. మామయ్యకి నా ఉనికి తెలియకూడదు. కొంత పాతబడ్డాక నేనే స్వయంగా వెళ్ళి అమ్మను తీసుకొస్తాను."

"అలాగే....సిక్కీ భవనంలో ఓ గది కేటాయిస్తున్నాను. రూం నెంబర్ ఎయిటీన్...."

"అలాగే. చాలా థాంక్స్ నీకు. పిలిచి ఉద్యోగం యిచ్చావు. అదీగాక పెద్ద జీతం ఫిక్సుచేశావు."

"దానికేముంది? నాకు నువ్వు సమర్థుడవని నమ్మకం కలిగింది. అందుకే యీ జాబ్ కి నిన్నెన్నుకున్నాను. జీత

మంటావా, నీ పట్ల నాకు గురి కుదుర్తే యింకా పెంచుతాను."

సుబ్బారావు నమ్మలేనట్టు చూశాడు.

"ఎస్....ఆర్నెల్లలో మరో వెయ్యి పెంచుతాను!"

సుబ్బారావు ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు.

"అయామ్ సో లక్కీ! నీకు ఋణపడిపోతున్నాను. నువ్వు నా యజమానివి. నిన్ను నిన్నని పిలవటానికి బెరుగ్గా వుంది!"

ప్రసాద్ సుబ్బారావు భుజం చరిచి, "ఛ ఛ, అలాగేం అనుకోకు. మనిద్దరం స్నేహితులం. స్నేహితుల మధ్య మన్ననలెందుకు? 'నువ్వు' అనే పిలు, నాకూ అదే ఆనందాన్ని కలగజేస్తుంది. రా, నిన్ను మన మిత్రులకు పరిచయం చేస్తాను" అన్నాడు.

6

"డియర్ ఫ్రెండ్స్ ఈయన మన కొత్త ఫ్రెండు. పేరు సుబ్బారావు. ఈ క్షణంనించీ మీ కొలీగ్" అన్నాడు ప్రసాద్.

హాల్లో మెషిన్లలో మెషిన్లలాగా పనిచేస్తున్న దాదాపు పదిహేనుమంది యువకుల తలలు ఒక్కసారిగా సుబ్బారావువైపు చూశాయి. వాళ్ళ చూపులు నిర్లిప్తంగా వున్నాయి. మౌనంగా తలలూపారు—వాళ్ళందుకో తన వంక జాలిగా చూస్తున్నట్టు సుబ్బారావుకి అనిపించింది. అదంతా తన భ్రమ..వాళ్ళెందుకు జాలిపడతారు? ఇంకా అసూయపడతారు. ఒక్కసారిగా తనకు పెద్ద జీతంతో ఉద్యోగం దొరికినందుకు. బహుశా వాళ్ళందరికన్నా తనకే ఎక్కువ జీతం ఫిక్సుచేసి వుంటాడు ప్రసాద్!.... అయినా తనకి వాళ్ళ జీతాల సంగతి తెలీదుగా. తనతో

సమానంగానే ఇస్తున్నాదేమో! లేదా ఇంకా ఎక్కువే నేమో.

సుబ్బారావు గజిబిజిగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

ప్రసాద్ అతని చెయ్యి పట్టుకొని ఓ కంప్యూటర్ లాంటి మెషిన్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి కూచోబెట్టి. "నీకీ రోజు యీ మెషిన్ ఎలా పనిచేస్తుందో దీన్నెలా ఆపరేట్ చెయ్యాలో, వచ్చే మెసేజ్‌ని ఎలా రిసీవ్ చేసుకోవాలో, అంతా వివరంగా చెపుతాను!" అంటూ స్విచ్‌లు నొక్కి వివరించసాగాడు.

రెండు రోజులు గడిచాయి.

ఆ మెషీన్‌నెలా ఆపరేట్ చెయ్యాలో తెలిసింది సుబ్బారావుకి. దాంతోబాటు నమ్మశక్యంగాని మరో ఘోరమైన నగ్న సత్యం కూడా తెలిసి ఒళ్ళు జలదరించింది.

ప్రసాద్ చేస్తూన్న బిజినెస్ చాలా ప్రమాదకరమైనది. అది ఎక్స్‌పోర్ట్స్ అండ్ ఇంపోర్ట్స్ కానే కాదు. అది గూఢచారి సంస్థలాగా వుంది. ఏవో మెసేజ్‌లు రావటం, వాటిని డీకోడ్ చేసి రాయటం సుబ్బారావుకి బాగానే అలవాటయింది.

ఆ డీకోడ్ చేసిన మేటర్ చదివితే అతనికి మొదట మతి భ్రమించినట్టయింది. అందులో ఇండియాకి సంబంధించిన అతి కీలకమైన రహస్యాల గురించి అవతలి సంస్థ వివరాలు కోరుతోంది. ఆ సంస్థ పేరేమిటో, అదే దేశమో, అసలు భారతదేశమో, విదేశమో — అదంతా ఉద్యోగులెవరికీ తెలియదు. అంతా ప్రసాద్ చూసుకుంటాడు. ప్రసాద్ యిచ్చిన మెసేజ్‌ను మళ్ళీ తాము కోడ్ భాషలో అవతలి వాళ్ళకు పంపాలి!

ఆ మెసేజ్ అతి ప్రమాదకరమైనది. ఇండియా గుట్టు మట్లు — అతి కీలకమైన రహస్యాలు — ఎప్పటికప్పుడు తాజాగా మెసేజ్ వెళ్ళిపోతున్నది. దాన్నిబట్టి అవతలి సంస్థ శత్రుదేశాల్లో యేదో కావచ్చునని, ఇండియా మాత్రం కాదని సుబ్బారావుకి అర్థమయిపోయింది.

అతని మనసు ఎదురు తిరిగింది. ఇలాంటి దేశద్రోహానికి పూనుకున్న ప్రసాద్ ఎంత భయంకరమైన వ్యక్తో అతనికి మొదటిసారిగా తెలిసి వచ్చింది. ఆ దేశద్రోహంలో తనూ పాలు పంచుకుంటున్నాడన్న నిజం తెలియగానే అతని శరీరం రోమాంచితమైంది. అతనిలోని దేశభక్తి ఎదురు తిరిగింది.

నో....తనీ పని వెంటనే మానెయ్యాలి. ప్రసాద్ కి చెప్పి విరమించుకోవాలి. తన దారిన తను పోవాలి.

కాని .... కాని ... ఇదొక విష వలయం. దీన్నుంచి ఛేదించుకొని బయటపడటం అంత తేలికైన విషయం కాదు. ప్రసాద్ చాలా ముందు చూపుతో తమందర్నీ ట్రాప్ చేశాడు. అక్కడ పనిచేస్తున్న వాళ్ళందరూ దాదాపు తన యీడు వారే. తనలాగే వీళ్ళని కూడా నమ్మించి తీసుకొచ్చాడు. మంచి జీతంతో ఉద్యోగమిస్తామంటే ఎగిరి గంతెయ్యని నిరుద్యోగి వుంటాడా? జీతం ఎరవేసి వీళ్ళని తీసుకొచ్చి యీ అందమైన ఉక్కు పంజరంలో బందీలని చేశాడన్నమాట!

ఇక్కడ్నుంచి తప్పించుకోవటం జరిగే పనికాదు. అందుకే బలమైన గాడ్రెజ్ తలుపులతో కోటలా నిర్మించాడీ హాలుని, లోపలి గదుల్ని.

అవి గదులు కావు. బందిఖానాలు. అందమైన చెరసాలలు. తామందరు అందులో ఖరీదైన ఖైదీలు. సుబ్బా

రావుకి యిప్పుడర్థమవుతోంది. అందులోని వ్యక్తులు యెప్పుడూ బయట ప్రపంచానికి ముఖం చూపించి వుండరు. బహుశా బయటి సూర్యుడ్ని చూసి ఎన్నాళ్ళయివుంటుందో....!? వీళ్ళు ఎప్పటికీ బయటికి పోలేరు, ప్రసాద్ పోనివ్వడు.

ఎదురుతిరిగితే చివరికి వాళ్ళని ఆ కోటలోనే సమాధి చేస్తాడేమో ప్రసాద్....కాని, అతను అంత దుర్మార్గుడిలా కనిపించడే....? అయినా యే పుట్టలో యే పాముందో యెవరికి తెలుసు. పైకి కనిపించేంతటి సౌమ్యుడు కాదు ప్రసాద్. ఇంటర్నేషనల్ స్మగ్లర్స్ కన్న ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి. వాళ్ళు కేవలం దొంగ వ్యాపారులు మాత్రమే! కాని యితను....? భయంకరమైన అంతర్జాతీయ రహస్య గూఢచారి. దేశాన్ని వెన్నుపోటు పొడుస్తున్న మహా ద్రోహి!

ఎలా....ఎలా తను తప్పించుకోవాలి? యే సంగతి తెలియనట్టు, అతనికేమాత్రం అనుమానం రాని విధంగా తప్పించుకోవాలి. అది సాధ్యమా? అదే సాధ్యమయితే యీ పదిహేను — యిరవై మంది యువకులు యిదివరకే పరారై పోయుండరా? లేక వీళ్ళు ప్రసాద్ యిచ్చే బ్రహ్మాండమైన జీతానికి లొంగిపోయారా....

తను వచ్చిన రెండో రోజే ప్రసాద్ విడియోలో మంచి మంచి సినిమాలు చూపించాడు తన సభ్యులకి. అందులో సెన్సారుకాని సెక్సు సినిమాలు కూడా ఉన్నాయి. బయటికి పోని కారణంగా సభ్యులకి చక్కటి వినోదం కోట లోపలే యేర్పాటు చేస్తున్నాడన్నమాట!

అదేవిధంగా భోజన సదుపాయాలు. ఖరీదైన ఫర్నిచరున్న గదుల్లో, ఏసి చేసిన గదుల్లో-వసతి సౌకర్యం!

ఇవన్నీ ముందు యీ ఉద్యోగంలో చేరేవాళ్ళకు మహా వరప్రసాదాల్లా కనిపించటం అతి సహజం.

కాని లోపలికి కాలు పెట్టిన మరుక్షణం యివొక పాముల పుట్ట అనీ, అందరికీ గ్రహింపుకొస్తోంది. తమ చెయ్యి దాటిపోయి. యంత్రాల్లో యంత్రంగా యాంత్రికమైన జీవితాలకి అలవాటు పడిపోయారందరు.

సుబ్బారావు తల విదిలించాడు. యెంత మోసంలో తనెంత సులభంగా యీ విష వలయంలో చిక్కుకు పోయాడు?

....అతని ఆలోచనలు ప్రసాద్ రాకతో తెగిపోయింది.

“హల్లో ఫ్రెండ్, ఎలా వుంది నీకీ జీవితం? ఫెంటాస్టిక్ గా లేదూ....?” అన్నాడు.

ఫెంటాస్టిక్ కాదు, పెంటాపాడూ కాదూ అని మనసులోనే తిట్టుకొని .... “ఆఁ .... చాలా బాగుంది. కాని, మా అమ్మను చూడాలని వుంది!” అన్నాడు సుబ్బారావు.

ప్రసాద్ నవ్వి, “నీకీపాటికి అర్థమయ్యే వుంటుంది. నీకెవరైనా కావలసివుంటే వాళ్ళని యిక్కడికి రప్పించటమేగాని, మీరెవరూ బయటికి వెళ్ళే అవకాశం లేదని....నీకంతగా చూడాలని వుంటే వీలుచూసుకుని ఓసారి మీ అమ్మగార్ని పిలిపిస్తాను. నువ్వు మాట్లాడేదేమైనా వుంటే అది నా సమక్షంలోనో, నా అనుచరుల సమక్షంలోనో మాట్లాడాల్సి వుంటుంది. అవసరమైన దానికన్న ఒక్క మాట ఎక్కువ మాట్లాడినా, అసందర్భంగా మాట్లాడినా నువ్వు వుండవు, నీ తల్లి వుండదు. అర్థమైందనుకుంటాను!” అన్నాడు.

సుబ్బారావు నివ్వెరపోయి, "మీకు నేనెప్పుడైనా హైదరాబాదు వదిలి వెళ్ళాల్సి వస్తే ?" అన్నాడు.

"ఆ అవసరం ఎన్నటికీ రాదు. ఆ అవకాశం ఎప్పటికీ లేదు!"

"మరి ఎంతకాలమైనా యిక్కడేనా....?"

"నా మాటల్లో చెప్పాలంటే చచ్చేవరకూ యిక్కడే...."

"ఘోరం మరి యిక్కడి వాళ్ళెవరికీ పెళ్ళి పెటాకులు.... భార్యా పిల్లలూ...."

"పెళ్ళి, పిల్లలూ....ఎందుకయ్యా నీకీ సంసార లంపటం? పెళ్ళి దేనికి? కోరికలు తీర్చుకోవటానికే కదా! పిల్లలు ఆ కోరికకు నిదర్శనంగా కలుగుతారు. ఆ పిల్లలు, వాళ్ళ రోగాలు, రొచ్చులు, వాళ్ళకోసం జీవితమంతా పాకులాడటం—యిదంతా దేనికి? ఇక్కడి సభ్యులకి అమ్మాయి అవసరమయినప్పుడల్లా ఆ సరదా మేమే తీర్చే ఏర్పాటు చేస్తాం.

"అందమైన అమ్మాయిలు, ప్రొఫెషనల్స్ కాదు—గొప్పింటి అమ్మాయిలే—ఎవరి క్కావాలంటే వాళ్ళకి మా స్వంత ఖర్చులతో యిక్కడికి రప్పిస్తాం. వాళ్ళకి ఎక్కడికి వచ్చారో, ఎట్నుంచి వచ్చారో, యెక్కడ వున్నారో తెలీకుండా ఏర్పాటు జరుగుతాయి. బయట ప్రపంచంలో మూసిన కళ్ళు యీ దేవలోకంలో నే విప్పుతారు. మన సభ్యులను అలరించి, స్వర్గ సౌఖ్యాలు చూపించి, తర్వాత మాయమైపోతుంటారు. అప్సరసలు వీళ్ళముందు దిగదుడుపన్నమాట! మేం కూడా వాళ్ళకి చాలా పెద్ద మొత్తంలో 'పేమెంటు' చేస్తాం కాబట్టి ఎగిరి గంతేసి వస్తారు. వచ్చిన వాళ్ళను మళ్ళీ మర్యాదగా

వాళ్ళు యెక్కడికి కావాలంటే అక్కడికి తీసుకుపోయి విడిచి వస్తుంటారు మా వాళ్ళు. ఎలా వుంది మన ఏర్పాటు?

"కాబట్టి, నీకు అమ్మాయి కావాలన్నా, రిలీఫ్ కోసం మందు కావాలన్నా, అన్నీ .... అన్నీ .... క్షణాల్లో నీ కాళ్ళ దగ్గరికే వస్తాయి. ఇక బయటి ప్రపంచంతో నీకేం పని చెప్పు బ్రదర్!"

అతని సుదీర్ఘోపన్యాసానికి కోప వచ్చినంత పన యింది సుబ్బారావుకి.

"నీకీపాటికి తెలిసే వుంటుంది-మనం చట్టం హారించని, యీ దేశం క్షమించని నేరం చేస్తున్నామని! నేరమే, దేశద్రోహమే! అవన్నీ ట్రాష్ అనుకొని పక్కకి నెట్టే కామనుకో, యిది బంగారు బాతులాంటి చక్కటి వృత్తి తిరుగులేని వ్యాపారం! మనం రహస్యాలు కొన్ని కోట్ల రూపాయలు చేసే బంగారానికి అమ్ముతున్నాం. వాళ్ళు కొంటున్నారు కాబట్టే మనం అమ్ముతున్నాం.... జస్ట్ బిజినెస్... ద్రోహం, పాపభీతి, నేరంలాంటి పదాలకి మన డిక్షనరీలో అరాలే వేరు బ్రదర్ ....

"రెస్టు తీసుకో! ఈ రోజుకిక పనేంలేదు. చాలా రాత్రయింది. భోంచేసి పడుకో. నీ గదిలో భోజనం సిద్ధంగా వుంది. మనవాళ్ళు పిలిస్తే పలుకుతారు. నేను ఉదయం కలుస్తా!" ప్రసాద్ వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బారావు తేరుకోవటానికి చాలా సేపు పట్టింది.

7

ఆ రాత్రంతా సుబ్బారావుకి నిద్రపట్లలేదు.

ఇక్కడ్నుంచి ఎలాగైనాసరే తప్పించుకుపోవాలి! కాని ఎలా? ఇది ఉక్కు పంజరం. బయటపడాలను కుంటే మరింత బిగుసుకుపోయే ఉక్కు పిడికిలిలాంటిదీ

భవనం. ప్రసాద్‌కి బలగం చాలానే వుంది. బయట పనులు చక్కబెట్టడానికి, లోపలి విద్యార్థిపలకి వసతి సదుపాయాలు చూడటానికి దండిగా వున్నారు జనం.

ప్రసాద్ చాలా తెలివైనవాడు. పనివాళ్ళందర్నీ చదువురాని వాళ్ళనే కావాలని ఎంచుకొని పనిలో పెట్టుకున్నాడు. చదువురాని వాళ్ళు కాబట్టి యీ మెషీన్ల గురించి, యిక్కడి విషయం గురించి వాళ్ళకేమీ అర్థం కాదు. వాళ్ళు బయటి ప్రపంచంలో స్వేచ్ఛగా తిరిగినా, యిక్కడి రహస్యాలు బయటికి పొక్కే అవకాశం లేదు. అదీగాకుండా ప్రసాద్ పనివాళ్ళు నమ్మినబంట్లు. ప్రసాద్ చెబితే పది అంతస్తుల మేడమీదనుంచి కూడా నిస్సంకోచంగా కిందికి దూకేయటానికి సిద్ధమయ్యే తెగింపుగల వాళ్ళు. వాళ్ళవలన అతనికి ప్రమాదంలేదు.

ఇలాంటి సేవకులు ఆ భవనంలో అనుగడుగునా వున్నారు. వాళ్ళ కళ్ళు కప్పి తప్పించుకోవటం దుస్సాధ్యం. తను ఆ ప్రయత్నం చేసినా, అసలు ఆ ఆలోచనే మనసులోకి వచ్చిందని వాళ్ళు పసిగట్టినా, తరువాతి క్షణం తన శరీరంలో ప్రాణముండదు. అది మాత్రం నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం!

ఆలోచనలతో సుబ్బారావు మెదడు వేడెక్కిపోయింది. కాని, పరిష్కారం దొరకలేదు. ఆలోచన ఓ కొలిక్కి రాలేదు. ప్రసాద్ చేస్తున్న దేశద్రోహం అతనిలోని రక్తాన్ని మరిగిస్తోంది.

అసలు అతను స్వదేశీయుడా లేక విదేశీయుడా అనే అనుమానం తలెత్తుతోంది. చూడగా అతను నూరుపైసల తెలుగువాడిలాగానే వున్నాడు. భారతీయుడే అనటానికేమాత్రం అనుమానంలేదు. ఇలాంటి దేశద్రోహుల

వల్లనే దేశంలో అంతర్యుద్ధాలు చెలరేగేది.

సుబ్బారావుకి మొన్న మొన్నటి స్వర్ణ దేవాలయం వద్ద జరిగిన దారుణ మరణకాండ గుర్తువచ్చింది. విదేశీయులు ఆయుధాలు సరఫరా చేసి శిక్కులను ఖలిస్థాన్ కోసం రెచ్చగొట్టడం, తత్ఫలితంగా ఎన్నో వందల ప్రాణాల్ని భింద్రన్ వాలే, అతని అనుచరులు పొట్టన పెట్టుకోవటం, అది చిలికి చిలికి గాలి వానయి, చివరికి భింద్రన్ మరణానికే కాక, అతని అనుచరులు మరణానికి, సైన్యం ఆహుతికి, చివరికి జగత్ప్రసిద్ధి చెందిన స్వర్ణ దేవాలయం దెబ్బతినటం—యివన్నీ మనసులో ఫిల్ము రీలులా తిరిగింది.

ఇలాంటి దేశద్రోహులే భారతదేశ ప్రతిష్ఠను దెబ్బ తీస్తున్నారు. ఇలాంటి వాళ్ళవల్లనే భారతదేశం గుట్టు మట్లు శత్రు దేశాలకు అందటం వాళ్ళు దేశాన్ని ఎలా కబళించాలా అని ఎదురుచూడటం యీ దేశాన్ని అల్లకల్లోలం చేసి మత ప్రాతిపదికపై భారతీయుల సఖ్యతను వెన్నుపోటు పొడిచి, విడదీయాలనుకోవటం— జరుగుతోంది.

ఇకమీదట యీ అరాచక కృత్యాల్ని కొనసాగనివ్వకూడదు. ప్రసాద్‌ని ప్రభుత్వానికి పట్టించాలి. అతని ద్రోహానికి ఉరితీయించాలి. తన దేశాన్ని శత్రువుల బారి నుంచి కాపాడుకోవాలి.

అందుకు పకడ్బందీగా ప్లాన్ చేసుకోవాలి. తనతో బాటు బందీలయిపోయిన తక్కిన పదిహేనుమంది అభాగ్యుల్ని యీ చెరసాలనుంచి విడిపించాలి.

కాని....ఎలా? కనీసం ఒకరితో మరొకర్ని మాట్లాడుకోవటానికి కూడా ప్రసాద్ అనుమతించడు. ఎవరి గది

వాళ్ళదే. ఎవరి పక్క వాళ్ళదే. ప్రతి గదికీ ఎటాచ్‌డ్ బాత్ లేవెట్రీ. అంచేత ఒకరితో మరొకరికి ఎలాంటి సమయంలోను కల్సుకోవలసిన అవసరం వుండదు. భోజనాలు కూడా గదులకే సరఫరా చేయబడతాయి.

ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడు ప్రసాద్!? కాని... కాని....ఇక్కడి సైంటిస్టు కుర్రాళ్ళ అవసరాల కోసం ఆడపిల్లల్ని తీసుకొస్తామన్నాడుకదా, సైంటిస్టు కుర్రాళ్లు ఆ ఆడపిల్లల్తో యిక్కడి రహస్యాలు చెప్పేసే అవకాశముంది కదా! వాళ్ళకి ఎంతగా కళ్ళకు గంతలు కట్టి తెచ్చినా, రహస్యం అంటూ తెలిసిపోయాక యేదో విధంగా పోలీసులకి తెలియజేయకుండా వుంటారా? పోలీసులు నిఘా వేసి ఈ స్థావరాన్ని పట్టుకోలేక పోతారా? కొంత కాకపోయినా కొంతయినా ఈ గుట్టు రట్టయ్యే అవకాశం లేకపోలేదు.

కాని....ఎవరికీ ఆ ఆలోచనే రాలేదా? ఈ అవకాశాన్ని తనుపయోగించుకోవాలి, అది త్వరలోనే జరగాలి.

తెల్లవారుఝామున ఎప్పుడో నిద్రపట్టిందతనికి.

8

ఉదయం ప్రసాద్ సుబ్బారావు రూంకి వచ్చాడు.

“హల్లో ఫ్రెండ్, రాత్రి నిద్ర సరిగ్గా పట్టలేదు కదా!” అన్నాడు, చిన్నగా నవ్వుతూ.

సుబ్బారావు ఉలిక్కిపడి చూశాడతని వంక.

“నాకెలా తెలిసిందా అని ఆశ్చర్యపోతున్నావు కదూ!? ప్రతి గదిలోను ఏమేం జరుగుతున్నదో, యెవరెవరు మేలుకొని వున్నారో లేక, మరేదైనా కార్యక్రమంలో వున్నారో అవన్నీ నాకు యెప్పటికప్పుడు

తెలిసిపోతుంటాయి" అన్నాడు ప్రసాద్.

సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంనించి యింకా తేరుకోలేదు.

"ఇదిగో చూడు, యిది మైక్రోఫోన్. ఇలాంటి మైక్రోఫోన్ ఈ గదిలో—ఆ మాటకొస్తే ప్రతీ గదిలో అమర్చబడి వున్నాయి గోడల్లో. ఎక్కడ అమర్చబడి వుందో ఎవరికీ తెలియదు. నాకు తప్ప! అలాగే ఆటోమాటిక్ కెమెరా కూడా అమర్చబడి వుంది. అవసరమైనప్పుడలా ఫోటోలు తీసి జాగ్రత్తగా పదిలపరుస్తాయవి. అనుమానం వచ్చినపుడు నేను వాటిని వెరిఫై చేసుకొని ముద్దుగా వున్న వాటిని ప్రింట్లు వేయిస్తాను."

"ముద్దుగా వుండట మేమిటి?"

"నీకు తెలియదు కదూ, వివరంగా చెపుతాను. ఓసారి సైంటిస్టు ఒగ్రోడొకడు, అమ్మాయి కావాలన్నాడు. అమ్మాయిని తెప్పించాం. ఆ అమ్మాయి సహాయంతో తప్పించుకోవాలని వాడు ప్లాన్ చేశాడు. రహస్యంగా ఆ అమ్మాయితో యిక్కడి కార్యకలాపాలన్నీ చెప్పేశాడు. అవన్నీ యిక్కడ అమర్చిన మైక్రోఫోన్ వల్ల నా చెవిలో చెప్పినంత స్పష్టంగా నాకు వినిపించాయి. ఆ తర్వాత వారిద్దరి రాసక్రీడలు ఆటోమాటిక్ కెమేరా ప్రింట్లుతీసింది.

"ఆనక ఆ సైంటిస్టు బతికి బట్టకట్టలేదని వేరే చెప్పనక్కర్లేదనుకుంటాను. ఆ పిల్లను మాత్రం చంపలేదు. ఎందుకో తెలుసా? ఆ పిల్ల గౌరవమయిన కుటుంబంలో నుంచి వచ్చింది. పాకెట్ మనీకోసం అప్పుడప్పుడు ఇలా చిల్లరపాల్లరగా జరుగుతుంది.

"ఆ పిల్ల ఫోటోలు—పూర్తి నగ్నంగా రాసక్రీడలో తేలియాడుతున్న రసవత్తరమైన ఫోటోలు — ఆ పిల్లకు

చూపించాం. దాంతో బెంబేలెత్తిపోయింది. అది బయట పడితే తను ఆత్మహత్య చేసుకుంటానంది. అయితే యిక్కడి విషయాలు యిక్కడితోనే మర్చిపో, లేక పోతే నీ ఫోటోలు లక్షలకొద్దీ ప్రింట్లు వేయించి కరపత్రాల్లా పంచి పెడతామని చెప్పాను. ఆ పిల్ల ఏడ్చింది. చెప్పనంది.

“నిన్ను మా మనుషులు అనుక్షణం వెంటాడుతూ వుంటారు. ఏదయినా అలాంటి పిచ్చిపని చెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తే మరుక్షణం నువ్వూ మిగలవ్, నీ పరువూ మిగల్దు అని బాగా భయపెట్టాం. తర్వాత వదిలేశాం. ఆ పిల్ల బుద్ధిగా నడుచుకుంది యిప్పటిదాకా. పాపం సైంటిస్టు బాబు స్వర్గంలో వేరే అప్సరసల్తో సరసాలాడుకుంటున్నాడు, అంతే!”

సుబ్బారావుకి ముచ్చెమటలు పోశాయి. తన మనసులో ఆలోచనల్ని కూడా ప్రసాద్ కనిపెట్టేశాడా? లేక ముందు జాగ్రత్తకోసం చెప్తున్నాడా? రాత్రి తను ఈ విషయం గురించే ఆలోచిస్తున్నట్టు అతనెలా కనిపెట్టేశాడు? తను నిద్రపోకపోవటం గురించి ఖచ్చితంగా ఎలా తెల్సుకోగలిగాడు? బహుశా తన గదిలోని ప్రతివిషయం అతని గదిలోకి స్పష్టంగా కనిపిస్తాయా, ఏమో!

“నాతో రా!” అన్నాడు ప్రసాద్ లేచి.

సుబ్బారావు మౌనంగా అనుసరించాడు. అప్పటికి ఆ భవంతిలోని అందరు నిద్రలేచినట్టున్నారు. కాని తలుపులు తెరిచి ఎవరూ బయటికి రాలేదు. ఎవరి పనులు వారు గదుల్లోనే మౌనంగా చక్కబెట్టుకుంటున్నట్టుంది!

ప్రసాద్ ఓ విశాలమైన గదిలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. ఆ గదిలోకి వెళ్తూనే విస్తుపోయి చూశాడు సుబ్బారావు.

అదో మాంత్రికుడి మాయామందిరంలా వుంది.

గదిలో ఓ పక్కగా పెద్ద, టెలిఫోన్ ఎక్స్ఛేంజిలో వుండేలాంటి మెషీన్ వుంది. దానిపైన నంబర్లు వేసి వున్నాయి. ఒకటినుంచి యిరవై వరకు. ప్రతి నంబరు కింద అంగుళం పైకి పొడుచుకొచ్చిన మీటలున్నాయి. వాటికింద ఎర్రటి చిన్న బల్బులు వెలుగుతున్నాయి.

"ఈ బల్బులు చూశావా? ప్రతి గదిలోను వున్న ఎలక్ట్రానిక్ పరికరాలు పనిచేస్తున్నాయనటానికి యీ ఎర్రటి కాంతి నిదర్శనం. ఇది ఆరిపోతే అక్కడి పరికరాలు పాడయిపోవటమో, ఎవరైనా దాన్ని కనిపెట్టి పాడుచేయటమో జరిగి వుండాలి. వెంటనే ఆ రూంకి వెళ్ళి దాన్ని చెక్ చేస్తాం.

"ఇదిగో ఈ మీట కింద చిన్న స్క్రీన్ వుంది చూడు, దీనిమీద ప్రతి రూంలో జరుగుతున్న కార్యక్రమమంతా కనిపిస్తుంది. ఉదాహరణకు ఏడో నంబరు చూడు." అంటూ ఏడో నంబరు మీట నొక్కాడు. ఎర్రటి బల్బు కింద వున్న ఆరంగుళాల టి.వి. స్క్రీన్ మీద బొమ్మ పడింది.

అందులో వున్న యువకుడు షేవ్ చేసుకుంటున్న బొమ్మ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. గదంతా ఆ ఆరంగుళాల స్క్రీన్ మీద స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

ప్రసాద్ ఎనిమిదో నంబరు మీట నొక్కాడు. ఆ యువకుడు అప్పుడే గుడ్డలు మార్చుకుంటున్నాడు. సుబ్బారావు కళ్ళు మూసుకున్నాడు ఆ దృశ్యం చూడలేక.

"ఈ మాత్రానికే కళ్ళు మూసుకుంటావెందుకు? నువ్వు చూస్తానంటే రాత్రి సమయంలో రా! కనీసం అయిదారు రూంస్ లో పద్రాళ్ళ అమ్మాయిలతో

మాంచి బిజీగా వుంటారు. అప్పుడు చూద్దువుగాని, జన్మ తరించిపోతుంది!" అన్నాడు ప్రసాద్ నవ్వుతూ.

సుబ్బారావు యిబ్బందిగా నవ్వాడు.

ప్రసాద్ మీట పక్కనున్న స్విచ్ నొక్కాడు. ఇప్పుడు శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆ యువకుడు సన్నగా యీలవేస్తున్నాడు. నోటితో హమ్మింగ్ శబ్దం చేస్తున్నాడు. అన్నీ స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

ప్రసాద్ సుబ్బారావు వంక చూసి, "ఈ పదిహేను నంబర్లు మీ ఫ్రెండ్సువి, నీది. పదహారో నంబరు కిచెన్ పదిహేడో నంబరు అంగరక్షకుల గది. పద్దెనిమిది సర్వెంట్ మెయిడ్స్ రూం. పంతొమ్మిది స్టోర్సు. ఇరవై ప్రయోగశాల. మొత్తం యిరవై రూంస్‌లో జరిగేదీ నేనిక్కడి నుంచి కాలు కదలకుండానే చూడొచ్చు, వినొచ్చు. అవసరమైన సందేశాలుకూడా పంపొచ్చు— ఇదిగో, విను!" అంటూ పదహారో నంబరు స్విచ్ నొక్కి, "బ్రేక్ ఫాస్టు రెడీయా రహీం?" అనడిగాడు.

వంటగదిలో ఆమ్లెట్లు ప్లేట్సులో సర్దుతున్న రహీం, "జీ సాబ్. రెడీ!" అంటూ సమాధాన మిచ్చాడు. స్క్రీన్ మీద రహీం, వంటగది అన్నీ కనిపించాయి.

"అది సరే, నేను మొన్నట్నుంచీ అడగాలని మర్చిపోతున్నాను. గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ఫస్టు క్లాసులో ప్రయాణం చేయగలిగీ సెకండ్ క్లాసులో, కనీసం రిజర్వేషన్ కంపార్టుమెంటులో కూడా కాకుండా నువ్వెందుకు ప్రయాణం చేశావు మొన్న?" అనడిగాడు సుబ్బారావు.

"ఓ, అదా! ఈ భవనంలో ఆపరేట్ చెయ్యవలసిన

మెషీన్‌లు పనిచేస్తూ వున్నాయి. పదిహేనో వ్యక్తి స్వర్గానికి దారి వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. ఆ ఖాళీని భర్తీ చేయటానికి తగిన అర్హతలున్న వ్యక్తికోసం వెతుకుతున్నాను. ఇది నేనే స్వయంగా ఎన్నుకోవటం మొదట్నుంచీ అలవాటు.

కోస్తా ప్రాంతంలోని వట్రాళ్ళు బుద్ధిమంతులు. ఉద్యోగం కోసం కడుపు చేతపట్టుకొని హైదరాబాదు వచ్చే నిరుద్యోగ యువకులు గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లోని అన్‌రిజర్వ్డు (జనరల్) కంపార్టుమెంటులో నైతే పుష్కలంగా దొరుకుతారు. అందుకే సామాన్య ప్రయాణీకుడిలాగా జనరల్ కంపార్టుమెంట్లో నిలబడి ప్రయాణం చేశాను. నువ్వు దొరికావు. మాటల సందర్భంలో నాక్కావసిన వ్యక్తివి నువ్వేనని గ్రహించాను .... నువ్వు నన్ను నమ్మి నా వెంట వచ్చావు. పదిహేనో నంబరు మెషీను నీ రాకతో కళకళలాడింది" అన్నాడు ప్రసాద్ నవ్వుతూ.

సుబ్బారావుకీసారి నవ్వు రాలేదు. మొత్తం పదిహేను మెషీన్లకు యిప్పటివరకు ఎంత మంది యువకులు మారారో, ఎందరు ప్రసాద్ ఘాతుకాలకు బలైపోయారో అంచనా వెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. తనకి ద్రోహం చేస్తారని అనుమానం వచ్చిన యువకుడ్ని అతను నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేస్తున్నాడన్నమాట!

ఎంత దారుణం! ఎంత రాక్షసత్వం! ఇంత పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాడు కాబట్టే అతను తన రహస్యం బయటి ప్రపంచానికి తెలియకుండ జాగ్రత్తపడగలిగాడు. లేకుంటే ఎప్పుడో ఇతని చరిత్ర సమాప్తమయి వుండేది.

ప్రసాద్ సుబ్బారావు వంక ఆదరంగా చూసి,

"ఇంకా స్నానం చెయ్యలేదనుకుంటాను!?....పోయి, ఆ పని చూడు. బ్రేక్ ఫాస్టు సర్వ్ చేస్తున్నారు. చల్లారి పోతుంది!" అన్నాడు.

ఏడి అతిథి సత్కారం మండినట్టే వుంది—అనుకున్నాడు మనసులో కసిగా. అంతలోనే నాలిక్కరచుకున్నాడు. ఇన్ని ఎలక్ట్రానిక్ పరికరాలు అమర్చిన అసాధ్యుడు మనసులోని ఆలోచనల్ని బయటపెట్టే యంత్రం కూడా ఏదొకటి గదుల్లో అమర్చలేదు కదా! అన్న అనుమానం వచ్చింది.

అన్యమనస్కంగా పదిహేనో నంబరు గదికి వచ్చాడు సుబ్బారావు.

9

ఆ రోజు సాయంత్రం సుబ్బారావు ప్రసాద్‌నడిగాడు "నా మనసేం బాగోలేదు. ఎవరయినా అమ్మాయిని ఏర్పాటు చేయగలవా?" అన్నాడు.

ప్రసాద్ పరిశీలనగా చూశాడు సుబ్బారావు వంక.

"నీ ముందు—స్వర్గం చేరుకున్న యువకుడి విషయం నీకు తెలుసనుకుంటాను!?" అన్నాడు.

"ఆ విషయం యిప్పుడెందుకు?" అన్నాడు సుబ్బారావు చాలా నిదానంగా, ముఖంలో ఎలాంటి భావాలు కనపడనీయకుండా.

"అకస్మాత్తుగా అమ్మాయి కావాలంటే, ముందు జాగ్రత్తకోసం" ఆ సంగతి గుర్తుచేశానంతే!

"నీకు తెలియకుండా నేను అడుగుతీసి అడుగు వెయ్యగలనా? నా ప్రతి చర్యా నాకన్న బాగా నువ్వే పరిశీలించగలవు. నా సంగతి పరిసమాప్తం చెయ్యగలవు.... అదీగాకుండా నన్నింత ఆదరంగా ఆప్యాయంగా చూస్తు

న్నావు. నేను నిన్ను వదిలి వెళ్ళగలనా? నీకు ద్రోహం తలపెట్టగలనా?"

"సందర్భం వచ్చింది కాబట్టి చెప్తున్నాను. ఇదివరలో యిలాగే ఓ యువకుడు మాటలు, చేష్టలు తెలుపాయని, చాలా తెలివిగా, అంతక్రితమే వివరంగా రాసిన చీటీ ఒకటి ఆమె దుస్తుల్లో దాచేశాడు. చెవిలో మాకు కూడా వినపడకుండా కోడ్ భాషలో ఏదో చెప్పాడు.

తర్వాత ఆ పిల్లని గుడ్డ లూడతీసి ఆపాదమస్తకం వెతికాం. జుట్టులో ఎక్కడో ఆ కాగితం పదిలంగా దాచుకుంది. ఆ తర్వాత కథ నేను చెప్పనక్కర్లేదు. ఆ కుర్రాడు ఆ పిల్లకూడా ఆత్మహత్య చేసుకుని యిక్కడే సమాధి అయిపోయారు, పాపం!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"నేను అలాంటి పరిణితి రానివ్వను! నాకు స్వాంతన, లాలన కావాలి. అందుకే అడిగాను...."

"ఆల్ రైట్, అలాగే పంపిస్తాను. అమ్మాయిలు ఎవరి గదుల్లోకి వచ్చినా వాళ్ళు వెళ్ళేవరకు ఆ గదుల్లో జరిగే ప్రతి చిన్న సంఘటన నేనిక్కడ స్క్రీన్స్ మీద చూస్తూనే వుంటాను. వాళ్ళ మాటలు వింటూనే వుంటాను. వారి చర్యలు గమనిస్తూనే వుంటాను. అంతే కాదు. ఈ భవంతి వదలి వెళ్ళిపోయేముందు ప్రతి అమ్మాయిని దుస్తులు ఒలిచి మరీ మా సర్వెంటు మెయిడ్సు పూర్తి పరీక్ష చేసిగాని వదలరు" అన్నాడు నవ్వుతూ ప్రసాద్.

"నీకు తెలియదా బ్రదర్, యింతగా చెప్పాలా? నేనంత తెలివితక్కువ వాడిని కాదు!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

రాత్రి పది గంటలకు కళ్ళకు గంతలు కట్టబడిన

అమ్మాయి రూం నంబర్ పదిహేనుకి తీసుకురాబడింది. అమ్మాయిని వదిలేసి అనుచరులు వెళ్ళిపోయారు.

సుబ్బారావు ఆమె కళ్ళ గంతలు విప్పాడు. ఆ క్షణం నించీ ఆ గదిలో జరిగే ప్రతి విషయం ప్రసాద్ తీక్ష్ణంగా చూస్తాడనీ, ప్రతి సంభాషణా పొల్లుపోకుండా వింటాడనీ అతనికి తెలుసు.

ఆ అమ్మాయి కళ్ళు విప్పి సుబ్బారావు వంక చూసింది. ఆమెనే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు సుబ్బారావు. ఆమె చాలా అందగత్తె అనే చెప్పాలి.

సామాన్యమైన వాయిలు చీర కట్టింది. నీలాకాశం రంగు చీరకు మేచ్ కాని, గోల్డుస్పాట్ జాకెట్టు ధరించింది. మెడలో సన్నటి గొలుసు. చెవులకు రింగులు. అంతే, ఆమె అలంకరణ. కాని దివ్యమైన తేజస్సు ఆమె కళ్ళల్లో వెలిగిపోతోంది. నుదుట దోసకాయంత సింధూర బొట్టు ప్రళయ రుద్రుడి మూడో కన్నులా భాసిస్తోంది. ఆరోగ్యంతో కళకళలాడుతున్న బుగ్గలు నన్ను మలినం చేయవద్దని వేడుకుంటున్నట్టున్నాయి. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే మసిగుడ్డకు చుట్టిన మాణిక్యంలా వుందామె.

"ఇలా రా, ఈ మంచంమీద కూచో" అన్నాడు సుబ్బారావు. ఆమె అలాగే నిల్చుని వుంది. సుబ్బారావు వంక ఒక్కసారి కళ్ళెత్తి చూసి మళ్ళీ వాల్చుకుంది.

"రా అమ్మాయ్....నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు.

"పద్మ" అన్నది ఆమె గొంతు విప్పి. ఆమె గొంతు చాలా శ్రావ్యంగా వుంది. చాలా అణకువ, మర్యాద ధ్వనించింది.

"రమ్మంటే అలాగే నిల్చుండిపోయావేం?" అన్నాడు. ఆమె కదిలి వచ్చి అతని చెంత నిల్చుంది.

"కొత్తా?" అడిగాడు.

ఆమె మౌనంగా తలూపింది.

"చదువుకుంటున్నావా?"

"బి.ఎస్సి. ఫస్ట్ యర్."

"మరి ఈ వృత్తి అలవాటా, హాబీయా?"

"రెండూ కాదు. నన్ను క్షమించి ఏ ప్రశ్నలు వేయకండి. మీరు నన్ను పిలిపించిన పని పూర్తిచేసి నన్ను పంపించండి. అవతల నాన్నగారి పరిస్థితికి బావుండలేదు. మందులు కొనుక్కుని వెళ్ళాలి!"

సుబ్బారావు ఒక్క క్షణం నిటారుగా అయ్యాడు.

"అంటే, మీ నాన్నకు మందులు యిప్పించటం కోసమే ఈ పనికి ఒప్పుకున్నావా?"

"అవునండి."

"ఇదే మొదటి అనుభవమా?"

అవునన్నట్టు తలూపింది. ఒక్క క్షణం ఆలోచించిన సుబ్బారావు లేచి ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాడు. అతనిలో మానవత్వపు ఏరుకి గండిపడి, అది ఆమె మనసు వరకు ప్రవహించి, ఆ అమ్మాయిని అందులో ముంచెత్తటానికి సిద్ధంగా వుంది.

ఆమెని కౌగలించుకున్నాడు. ఆమె ప్రతిఘటించలేదు. పరవశించలేదు. అతనిమీద వాలిపోలేదు. కర్రలా బిగుసుకొని కళ్ళు మూసుకుంది.

ఆమెని దగ్గరగా హత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. తర్వాత ఆమెని వదిలేశాడు.

"మరి ఆ మాట ముందే చెప్పావు కాదేం?" అన్నాడు కోపంగా.

"ఏ మాట?" అన్నదామె తెల్లబోయి.

"అదే....నువ్విప్పుడు పిరియడ్సులో వున్నావని, అందుకు వీలుకాదని...."

పద్మ ముఖంలో రంగులు వేగంగా మారాయి. ఆ తర్వాత వెంటనే పెద్ద గొంతుతో, "ఏం చెయ్యాలో చెప్పండి. నాకు డబ్బు కావాలి. నా తండ్రి జబ్బు నయం కావాలి. అందుకే నేను మెన్స్ట్రువల్ పిరియడ్స్‌లో వున్న నిజం చెప్పకుండా వచ్చాను. మీరు ఆ సంగతి కనిపెట్టేశారు" అన్నది.

"వెళ్ళు, వెంటనే వెళ్ళిపో యిక్కడ్నుంచి" చీదరించుకుంటూ అన్నాడు సుబ్బారావు.

"మరి నాకు డబ్బివ్వరాండీ? నా తండ్రికి నయం చేసుకోవటంకోసం నా శీలాన్ని కూడా పణం పెట్టుకోవటానికి సిద్ధపడ్డాను! ఆయన మాకు దక్కకపోతే మా కుటుంబమంతా వీధిలోపడి అడుక్కోవాలి!"

"సరె, సరె! ఆ సోదంతా దేనికి? మా గురువుగార్ని అడుక్కో. ఏదోకటి యివ్వకపోరు. ఆయన చాలా మంచివారు. నీలాంటి వాళ్ళకు ఎందరికో సాయం చేశారు.... వెళ్ళు వెళ్ళు ...నా మూడ్ అంతా పాడు చేశావు" అంటూ తలుపులు తీశాడు.

పద్మ అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుస్తూ గుమ్మం దగ్గర ఓ క్షణం ఆగి, అతని కళ్ళలోకి ఆరాధనగా చూసి, ఏడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

ఇదంతా ప్రసాద్ టి. వి. స్క్రీన్‌మీద చూస్తున్నాడని సుబ్బారావుకి తెలుసు.

10

సరిగ్గా మరో గంట తర్వాత ఏభయిమంది సాయుధులైన పోలీసులతో చాంద్రాయణగుట్టలోవున్న ఆపాత

భవనంమీద పోలీసులు అకస్మాత్తుగా దాడిచెయ్యటం, కాల్పులు జరపటం, ప్రసాద్‌తోబాటు అతని అనుచరులు పట్టుబడిపోవటం, క్షణాలమీద జరిగిపోయింది.

పోలీసుల వెంట వున్న పద్మను చూడగానే ప్రసాద్ నిర్ఘాంతపోయి, "ఇంతకూ కారకురాలివి నువ్వా? నీకు వచ్చేటపుడు, వెళ్ళేటపుడు గంతలు కట్టి అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నారే మా వాళ్ళు? ఎలా జరిగిందిది?" అన్నాడు తలపట్టుకుని.

పద్మ నవ్వి, సుబ్బారావు వంక చూసింది. ఓ చిన్న కాగితం స్లిప్ ప్రసాద్‌కి చూపించింది. దానిమీద రెండే పదాలున్నాయి. "చంద్రాయణ గుట్ట, పాడుపడిన పెద్ద భవంతి!" అని "ఈ కాగితం ముక్క గుమ్మందగ్గర జిగురు రాసి తిరగేసి పెట్టి వుంచారు సుబ్బారావుగారు. నన్ను ముద్దుపెట్టుకుంటూ చెవిలో చిన్నగా ఈ సంగతి చెప్పి, నన్నేం చేయనని ధైర్యం చెప్పి, నన్ను అరికాలికి అది అంటుకునేలాగా నడవమని చెప్పారు.

ఆయన చెప్పినట్టే చిన్న నాటకమాడి, రూంనించి బయటికొచ్చేటప్పుడు ఆ కాగితాన్ని నా అరికాలికి అంటేలా జాగ్రత్తపడ్డాను. మీ వాళ్ళు నన్ను నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్షించారుగాని, అరికాలికున్న కాగితం వారి దృష్టిలో పడలేదు!" అన్నది పద్మ.

ప్రసాద్ తినేసేలా చూశాడు సుబ్బారావు వంక.

సుబ్బారావు చిన్నగా నవ్వి, "మీట్ మై వుడ్ బి, మిస్ పద్మ!" అన్నాడు ప్రసాద్‌తో.

ప్రసాద్ ఉక్రోషంగా చూస్తుంటే, పద్మ సిగ్గుతో తలవంచుకుంది.

—:అయిపోయింది:—